De la MIRCEA CEL BĂTRÂN *la* VLAD ȚEPEȘ

Realizator: prof. Nae Raluca Evelina

Mircea cel Bătrân
1386 -1418

La 23 Septembrie 1386, acum 610 ani, urca pe Tronul Munteniei Mircea cel Bătrân, unul din cei mai străluciţi voievozi români, care va domni 32 de ani si se va dovedi un diplomat iscusit, un bun conducător de oşti si un chivernisit gospodar.

In timpul domniei sale, deci între 1386 si 1418, Ţara Românească a atins cea mai mare întindere din toate timpurile.

Politica externă a marelui voievod a fost dominată de primejdia otomană. De remarcat că toate luptele pe care Mircea cel Bătrân a fost silit să le poarte au fost cu turcii, nicidecum cu ungurii, polonii sau moldovenii, cu care, de altfel, a încheiat alianţe trainice în lupta comună antiotomană.

Ca mulţi alţi voievozi români, Mircea cel Bătrân este si ctitor de biserici. Cea mai de seama mănăstire construită de Mircea este Cozia, care avea să servească de necropolă domnească, lui si familiei sale.

Conflictului cu turcii are loc în anul 1389, când Mircea îl ajută cu oaste pe Lazăr, cneazul sârbilor, în lupta de la Kossovopolje (Câmpia Mierlelor), câstigată de otomani. Asteptându-se la răzbunarea turcilor, Mircea ia masuri, incepand cu consolidarea Dunarii prin ridicarea cetatii de piatra la Giurgiu si prin fortificarea celei de la Turnu.

În anul 1393, turcii cuceresc Bulgaria, care va fi ulterior transformata in pasalac, precum si o parte a Dobrogei, peste care stapanea Mircea. Acesta trecu Dunarea pentru a-si apara supusii, fiind ucisi sau robiti multi musulmani, fapt considerat un "dezastru" de un cronicar turc.

În anul urmator, 1394, sultanul Baiazid Ilderim (Fulgerul) aduna o mare oaste otomana ca sa pedepseasca indrazneala voievodului roman, chemand si pe vasalii sai, Stefan Lazarevici al Serbiei, Constantin Dejanovici, cneaz de Velbujd si Marco Kralievici din Prilep. Ostirea turceasca trecu Dunarea langa Severin si incepu sa inainteze spre Curtea de Arges , cetate de scaun a domnului muntean.

Batalia decisiva s-a dat la Rovine, la 10 Octombrie 1394, fiind castigata de Mircea, constituind una din cele mai celebre victorii romanesti asupra cotropitorilor otomani.

Dupa o lupta cu turcii, in zona Argesului, Mircea trece muntii si incheie la Brasov, la 7 Martie 1395, un tratat de alianta cu regele Sigismund al Ungariei, tratat care prevedea ajutorul reciproc in lupta antiotomana. Astfel, in Aprilie 1395, Mircea reuseste sa alunge pe turci peste Dunare, recucerind cetatea Turnu.

În luna Mai 1396, incep sa soseasca la Buda cavalerii burgunzi si francezi, apoi cei germani si englezi, astfel ca in vara expeditia contra turcilor se porni. Rand pe rand cad cetatile Vidin, Rahova si altele, dar Nicopole rezista. Baiazid ia conducerea armatelor otomane si confruntarea decisiva intre crestini si musulmani are loc la Nicopole la 28 Septembrie 1396. Mircea, care intre timp reusise sa-l inlature pe Vlad, se alatura armatei crestinilor si, cunoscand cel mai bine felul de atac al turcilor, se ofera sa atace el primul. Insa, ducele Burgundiei, Jean de Nevers, mandru de fala celor sase mii de cavaleri de sub comanda sa, obtinu de la Sigismund onoarea de a deschide el lupta, ceea ce s-a dovdit a fi o eroare. Greii cavaleri inzauzati inainteaza prea adanc in campul otoman, aripile turcesti s-au inchis brusc si cavalerii fura macelariti. Insusi regele Sigismund abia scapa cu viata, fugind cu o corabie pe Dunare, apoi pe mare. Nicopole a fost o catastrofa pentru armatele crestinilor. Mircea se astepta acum la represalii din partea turcilor, care n-au intarziat. Ca de obicei, in anul urmator, 1397, Baiazid trecu din nou Dunarea, in fruntea unei armate numeroase, si in lupta de pe Ialomita a fost a doua oara invins de Mircea.

O alta armata turceasca, care a pradat Ungaria in anul 1400, a cunoscut aceiasi soarta, In anii urmatori turcii n-au mai atacat Muntenia, Baiazid organizand campania de cuceriri in Grecia si Asia Mica, si straduindu-se sa cucereasca Constantinopolul.

In anul 1399 a murit domnul Moldovei, Stefan I, in locul lui fiind ales ca domn Iuga, zis Ologul. Mircea a socotit ca a venit timpul sa aiba in Moldova un domn prieten ; de aceea a trecut in Moldova si l-a pus domn pe fratele acestuia, Alexandru cel Bun (1400-1432), unul din figurile luminoase ale istoriei romanesti

Totusi, Mircea va incerca un fin joc diplomatic pentru slabirea puterii otomane, si anume sprijinirea lui Musa, fiul lui Baiazid, in lupta pentru tronul otoman. L-a adus pe acesta in Tara Romaneasca, i-a aratat o atentie deosebita, ba mai mult, a trimis la Constantinopol pe fiul sau, Vlad, ca sa-i indemne pe bizantini sa-l sprijine pe Musa. Mircea il ajuta pe Musa si cu o armata condusa de nepotul sau, Dan, gratie careia Musa il bate, in 1411, pe Soleiman si se proclama sultan de Adrianopol. Musa ii ofera lui Mircea o serie de posesiuni in dreapta Dunarii, cum vedem la adausul la titlurile sale : "si stapanitor al mai multor cetati turcesti". Pentru o vreme, Tara Romaneasca cunoaste pacea si se reface dupa atatea lupte grele.

In anul 1413, Musa este infrant de un alt frate, Mahomed, care nu uita sprijinul pe care Mircea l-a dat lui Musa. Musulmanii trec din nou Dunarea si cuceresc din nou cetatile cheie, Giurgiu si Turnu, si ocupa Dobrogea, pe care o vom recuceri prin lupta abia in anul 1877. Mircea l-a ajutat pe un alt pretendent la tronul sultanului, pe Mustafa, care a stat un an la Curtea de Arges, dar si acesta a fost invins de Mahomed, in anul 1416. Cu aceasta se incheie orice incercare a domnului muntean de a sprijini un sultan care sa-i fie recunoscator.Mircea este obligat sa recunoasca superioritatea puterii otomane : a dus tratative cu sultanul si a acceptat sa-i platesca bir, haraciul anual, in schimbul independentei tarii ; era rascumpararea pacii prin tratatele numite "capitulatii", care garantau neamestecul turcilor in organizarea interna a Tarii Romanesti.

Politica interna a lui Mircea cel Batran s-a axat pe dezvoltarea comertului si a vietii economice. In anii 1403 si 1409 a incheiat tratate economice cu lipovenii, iar in anul 1413 cu brasovenii. Tara Romaneasca exporta blanuri, piei, vite, sare, miere, ceara, grau, peste si branza, iar importurile veneau atat din rasarit, cat si din apus.

Cea mai de seama manastire construita de Mircea este Cozia, care avea sa serveasca de necropola domneasca, lui si familiei sale. Din hrisovul de danie din 20 Mai 1388, anul zidirii Coziei, rezulta ca “a ridicat din temelie o manastire in numele sfintei si de viata datatoarei si nedespartitei Treimi . . . la locul numit Calimanesti, pe Olt”. In total s-au pastrat 36 de acte de danii pentru aceasta manastire, incepand cu anul 1388 si terminand cu anul 1508.

Manastirea Cozia pastreaza pana azi chipul ctitorului Mircea, impreuna cu al fiului sau Mihail. Mircea ne apare tanar, asa cum era cand a zidit manastirea, de talie mijlocie, cu ochii albastri si par castaniu. Este imbracat cu vesminte bogate, cu haina scurta, cu ciorapi stramti pe pulpa piciorului, pe genunchi avand cusut cu fir de aur vulturul cu doua capete. Deasupra poarta o hlamida din purpura, prinsa pe umarul drept cu o agrafa de aur batuta cu pietre scumpe, ca la imparatii bizantini sau regii francezi. Pe cap poarta o coroana cu trei colturi, semn de mare domn.

Mircea cel Batran a incetat din viata la 31 Ianuarie 1418, fiind inmormantat la ctitoria sa de la Cozia, la 4 Februarie acelasi an.

aug. 1420 - 1422	Radu al II-lea Prasnaglava (*Chelul*)	Fiul lui Mircea cel Bătrân
1422	Dan al II-lea	Fiul lui Dan I
1423	Radu al II-lea Prasnaglava (*Chelul*)	Fiul lui Mircea cel Bătrân
1423 - 1424	Dan al II-lea	Fiul lui Dan I
1424 - 1426	Radu al II-lea Prasnaglava (*Chelul*)	Fiul lui Mircea cel Bătrân
1426 - 1427	Dan al II-lea	Fiul lui Dan I
1427	Radu al II-lea Prasnaglava (*Chelul*)	Fiul lui Mircea cel Bătrân
1427 - 1431	Dan al II-lea	Fiul lui Dan I
1431 - dec. 1436	**Alexandru I (Aldea)**	Fiul lui Mircea cel Bătrân
dec. 1436 - 1442	Vlad al II-lea Dracul	Fiul lui Mircea cel Bătrân
1442	Mircea al II-lea	Fiul lui Vlad al II-lea Dracul
august 1442 - 1443	Basarab al II-lea	Fiul lui Dan al II-lea
1443 - 1447	Vlad al II-lea Dracul	Fiul lui Mircea cel Bătrân
1447 - 1448	**Vladislav al II-lea**	Fiul lui Dan al II-lea
1448	Vlad al III-lea Țepeș	Fiul lui Vlad al II-lea Dracul
1448 - 1456	**Vladislav al II-lea**	Fiul lui Dan al II-lea
1456 - nov. 1462	Vlad al III-lea Țepeș	Fiul lui Vlad al II-lea Dracul
nov. 1462 - nov. 1473	Radu al III-lea cel Frumos	Fiul lui Vlad al II-lea Dracul
nov. 1473 - dec. 1473	Basarab al III-lea cel Bătrân (Laiotă)	Fiul lui Dan al II-lea
dec. 1473 - 1474	Radu al III-lea cel Frumos	Fiul lui Vlad al II-lea Dracul
1474	Basarab al III-lea cel Bătrân (Laiotă)	Fiul lui Dan al II-lea
oct. 1474 - ian. 1475	Radu al III-lea cel Frumos	Fiul lui Vlad al II-lea Dracul
ian. 1475 - nov. 1476	Basarab al III-lea cel Bătrân (Laiotă)	Fiul lui Dan al II-lea
nov. 1476 - dec. 1476	Vlad al III-lea Țepeș	Fiul lui Vlad al II-lea Dracul

Mihail I al Valahiei I voievod al Țării Românești între ianuarie 1418 - august 1420

Fiu al lui Mircea cel Bătrân și asociat la domnie fie din 1408 (după P. P. Panaitescu sau O. Iliescu), fie din 1399 (după Nicolae Iorga) sau chiar 1393 (după Emil Vârtosu), are o domnie scurtă și agitată.

Ducat din argint emis de Mihai I

Petre P. Panaitescu a socotit anul de asociere pornind de la faptul că – exceptând câteva documente greșit datate – între 1387 și 1397 în hrisoave nu este pomenit numele lui Mihail, ceea ce se întâmplă însă începând din 1409. Totodată el socotește că documentul citat de Iorga este din 1409, nu din 1399. În linii mari păstrează politica tatălui său de apropiere față de statele creștine în special față de Regatul Maghiar și Moldova continuând, pe aceeași direcție, colaborarea cu comercianții sași, chiar din primul an de domnie dând un act prin care „oaspeților", adică sașilor din Heltau (Cisnădie) „și oamenilor lor anume vlahii" dreptul de a-și paște turmele „în munții noștri".

Poate tocmai aceste prea bune relații cu vecinii creștini atrag urgia turcească. Anul 1419 aduce două campanii otomane, una în primăvara anului, a doua în august, respinse de voievod cu ajutorul maghiar. Luptele se reiau în toamnă, în părțile Severinului, unde, la 28 octombrie, se constată și prezența regelui Sigismund al Ungariei care dă un hrisov, în calitate de suzeran, mănăstirilor Vodița și Tismana, întărindu-le posesiunile. Cu prilejul acestor noi lupte, ungurii ocupă cetatea Severinului.

Luptele au continuat în 1420, când a avut loc o expediție turcească de amploare, fiind atacate atât Țara Românească cât și Banatul, Transilvania, și Moldova. În aceste împrejurări tragice, oastea Țării Românești a fost înfrântă, pe câmpul de luptă aflându-și sfârșitul și voievodul muntean, alături de cei doi fii ai săi **Radu** și **Mihail**. Urmările campaniei militare otomane din acel an sunt groaznice: în Banat sunt prădate părțile Lugojului. Din Banat, oștile sultanului intră în Transilvania pe la Porțile de Fier și pradă regiunea Orăștiei. Este asediată Cetatea Albă, dar fără succes, oastea lui Alexandru cel Bun reușind să respingă pe atacatori. Brașovul este cucerit și prădat infiorător, întreg senatul orașului fiind dus în captivitate.

Radu al II-lea Prasnaglava (*Chelul*)

- aug. 1420 – 1422 prima domnie
- vara 1423 A doua domnie
- noiembrie 1424 - mai 1426 A treia domnie
- ianuarie - primăvara 1427 A patra domnie

Dan al II-lea
Fiul lui Dan I

- 23 octombrie 1422 - vara 1423 Prima domnie
- vara 1423 - noiembrie 1424 A doua domnie
- mai 1426 - ianuarie 1427 A treia domnie
- primăvara 1427 - între 30 ianuarie - 14 iunie 1431 A patra domnie

- Alexandru I (Aldea), fiul lui Mircea cel Bătrân
  14 iunie 1431 - 17 noiembrie 1436
- Mircea al II-lea, fiul lui Vlad al II-lea Dracul
  după martie - vara 1442
- Basarab al II-lea, fiul lui Dan al II-lea
  septembrie 1442 - 24 aprilie 1444

Vlad al II-lea Dracul

Fiul lui Mircea cel Bătrân

- 17 noiembrie 1436 - între 3 iulie - septembrie 1442 Prima domnie
- 24 aprilie 1444 - între 23 noiembrie - 4 decembrie 1447 A doua domnie

Vladislav al II-lea

Fiul lui Dan al II-lea

- 4 decembrie 1447 - 17-19 octombrie 1448 Prima domnie

- începutul lui noiembrie 1448 - între 15 aprilie - 3 iulie 1456 A doua domnie

Vlad al III-lea Ţepeş

Fiul lui Vlad al II-lea Dracul şi nepotul lui Mircea cel Bătrân

- 17-19 octombrie - începutul lui noiembrie (probabil 31 octombrie) 1448 Prima domnie
- 3 iulie 1456 - 26 noiembrie 1462 A doua domnie

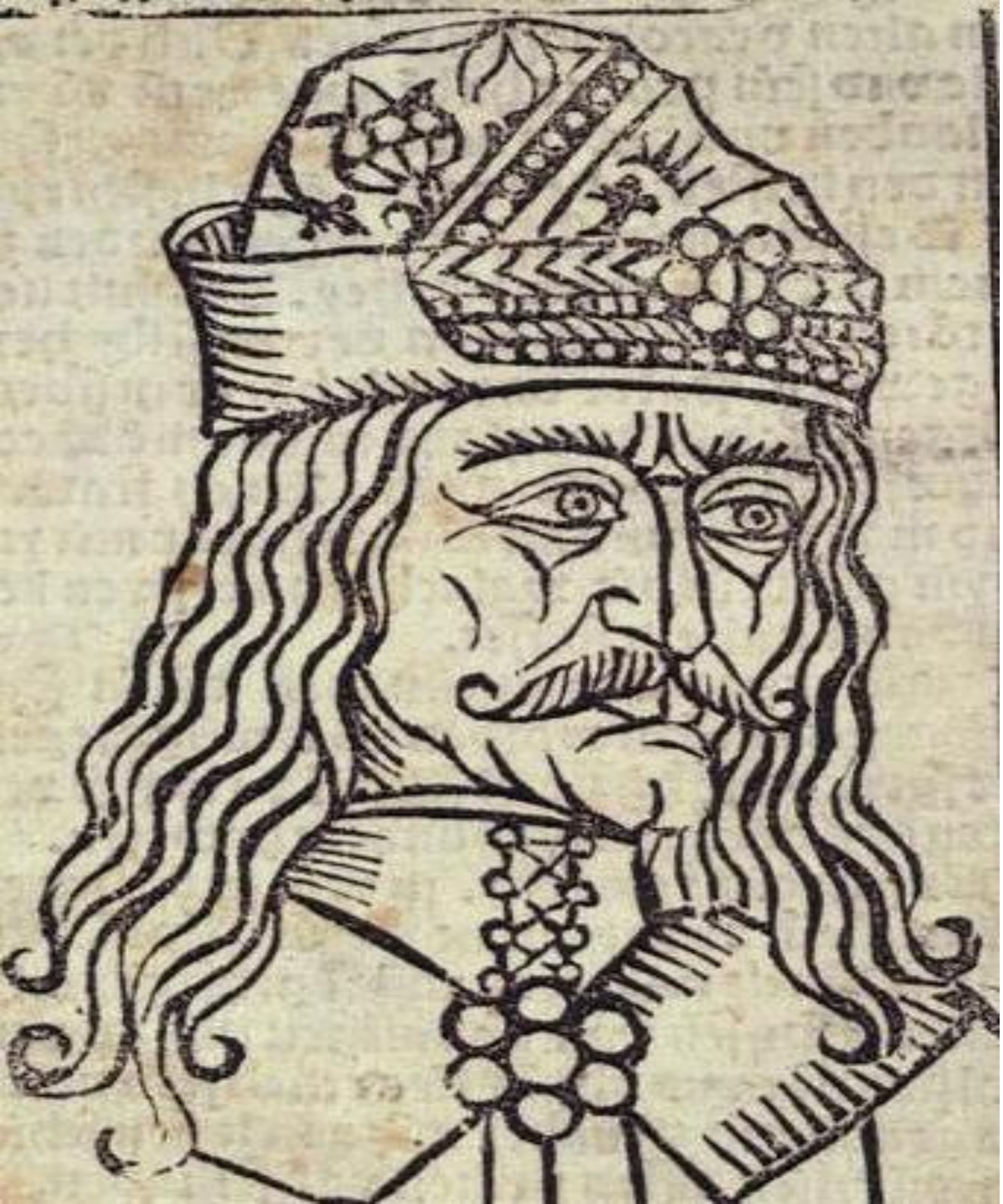

S-a născut în cetatea Sighișoara din Transilvania, ca fiu al lui Vlad al II-lea Dracul și al unei nobile transilvănene.A fost căsătorit de trei ori: întâi cu o nobilă din Transilvania - Cnaejna Bathory a Transilvaniei, apoi cu Jusztina Szilagyi a Moldovei și apoi cu Ilona Nelipic a Valahiei, verișoară a lui **Matei Corvin**.

A avut cinci copii, patru băieți și o fată: Radu și Vlad din prima căsătorie, Mihail și Mihnea I cel Rău din a doua, și Zaleska din a treia căsătorie.

În timpul domniei sale, Țara Românească și-a obținut temporar independența față de Imperiul Otoman. Vlad Țepeș a devenit vestit prin severitate și pentru că obișnuia să își **tragă inamicii în țeapă**. Datorită conflictelor cu negustorii brașoveni, aceștia l-au caracterizat, propagandistic, ca pe un principe cu metode de o cruzime demonică.

În 1453, resturile **Imperiului Bizantin** sunt cucerite de otomani, care obțineau astfel controlul asupra Constantinopolului (actualul Istanbul) și amenințau Europa. Imperiul Otoman ajunge să stăpânească mare parte din Balcani (teritoriile statelor actuale Serbia, parțial Ungaria, parțial România, Bulgaria, Albania și Grecia), extinderea spre occident oprindu-se la porțile Vienei, al cărei asediu eșuează. În acest context istoric, Vlad Țepeș a luptat pentru a-și apăra domnia și țara, folosind împotriva inamicilor metodele de disuasiune specifice epocii, din care făceau parte și execuțiile și supliciile cu caracter exemplar și de intimidare.

În iarna anului 1436, Vlad al II-lea *Dracul* a devenit domn al Țării Românești și s-a stabilit la Curtea domnească din Târgoviște. Vlad *Drăculea* și-a urmat tatăl și a trăit acolo șase ani. În 1442, din motive politice, el și fratele său mai tânăr, **Radu cel Frumos**, au fost ceruți ca ostatici de către sultanul Murad al II-lea; Vlad al anIII-lea a fost ostatic până în 1448, iar fratele său până în 1462. Această perioadă de captivitate a jucat un rol important în formarea și ascensiunea la putere a lui Vlad.

Turcii l-au eliberat, în 1447, după moartea tatălui său - asasinat la comanda lui **Vladislav al II-lea**, rival la

Tot atunci, Vlad a aflat și de moartea fratelui său mai mare, Mircea, torturat și îngropat de viu de boierii din Târgoviște.

La vârsta de 17 ani, susținut de un corp de cavalerie turcească și de un contingent de trupe împrumutate lui de pașa Mustafa Hassan, Vlad Drăculea a luat pentru prima dată domnia Valahiei. Dar, două luni mai târziu, a fost înfrânt de Vladislav al II-lea, care și-a recăpătat tronul. Pentru a-și asigura a doua și cea mai lungă domnie, Vlad al III-lea a trebuit să aștepte până în 20 august 1456, când a reușit să-și ucidă dușmanul de moarte.

Primul act important de răzbunare a fost indreptat împotriva boierilor din Târgoviște, vinovați de moartea tatălui și a fratelui său. În duminica de Paști a anului 1459, el a arestat toate familiile de boieri care participaseră la petrecerea princiară. Cei mai bătrâni au fost trași în țeapă, iar ceilalți au fost forțați să străbată pe jos drumul de o sută de kilometri din capitală până la **Poenari**, unde au fost puși să construiască o fortăreață pe ruinele unui avanpost vechi cu vedere la râul **Argeș**.

Vlad *Țepeș* a ajuns curând faimos din cauza metodelor sale brutale de pedepsire. Conform detractorilor sași din Transilvania, el ordona deseori ca osândiții să fie jupuiți de piele, fierți, decapitați, orbiți, strangulați, spânzurați, arși, fripți, ciopârțiți, bătuți în cuie, îngropați de vi etc. De asemenea, punea să li se taie victimelor nasul, urechile, **organele genitale** și limba. Însă supliciul favorit era trasul în țeapă, de la care provine porecla *Țepeș, cel care trage în țeapă.* Această formă de execuție a folosit-o în anii 1457, 1459 și 1460 contra **negustorilor** transilvăneni care nu respectaseră legile sale comerciale. Incursiunile pe care le făcea împotriva sașilor din Transilvania erau în același timp și acte de protecționism menite să promoveze activitățile comerciale din Țara Românească. În plus, în acea perioadă era ceva obișnuit ca pretendenții la tronul Țării Românești să găsească sprijin în Transilvania, unde așteptau momentul potrivit pentru a acționa.

Conflictul cu Imperiul Otoman

În 1459 Țepeș refuză să mai plătească tribut turcilor (10.000 galbeni anual). Se pare că această răzvrătire s-a datorat existenței unui proiect de cruciadă impotriva otomanilor, cruciadă susținută de Papă și în care regele Ungariei, **Matei Corvin**, ar fi urmat să joace rolul principal (acesta chiar primește de la Papă suma de 40.000 galbeni, suficientă pentru a echipa 12.000 de oameni și 10 nave de război).

În acest context politic, Vlad Țepeș încheie o alianță cu Matei Corvin, probabil la începutul lui 1460, pe care otomanii ar fi vrut să o împiedice. Mai mult, aceștia vor încerca prin intermediul lui Hamza pașa, beiul de Nicopole, și al diacului sultanului, Catavolinos, să-l prindă pe Vlad prin vicleșug, fără succes însă. Odată dejucate planurile otomanilor și pedepsiți cei doi (au fost trași în țeapă împreună cu toți soldații turci care-i însoțeau), Vlad Țepeș organizează o campanie surpriză la sud de Dunăre în iarna 1461-1462.

O întinsă regiune, de la Oblucița la Novoe Selo și de la vărsarea Dunării în Marea Neagră până la Rahova, a fost devastată. Mai mult, cetatea Nicopole fiind ocupată prin vicleșug, peste 20.000 de turci au pierit sub armele valahilor, numărul celor uciși fiind indicat de însuși Vlad Țepeș într-o scrisoare adresată lui Matei Corvin. Tot în această scrisoare, expediată din Giurgiu la 11 februarie 1462, Vlad îi solicita în mod insistent sprijin regelui ungar. Deși l-a asigurat la 4 martie 1462 că îi va veni în ajutor, Matei Corvin a părăsit Buda abia la sfârșitul lui august, când campania otomană era deja încheiată.

În ceea ce-l privește pe Mahomed al II-lea, acesta, surprins de sfidarea lui Țepeș, îi va pregăti un răspuns pe măsură. În primăvara lui 1462, sultanul, în fruntea unei armate uriașe, cca 100-120.000 de oameni (a doua ca mărime după aceea care cucerise Constantinopolul) plus 175 de nave de război al căror scop era acela de a cuceri Chilia, se va îndrepta spre Dunăre. Efectivele domnului valah nu depășeau, după estimările cele mai generoase, 30.000 de osteni. Deși Vlad încearcă să-i oprească pe turci la Dunăre, în dreptul cetății Turnu, aceștia, la adăpostul nopții, reușesc să treacă fluviul îndreptându-se direct spre Târgoviște (4 iunie 1462).
În aceste condiții Țepeș va aplica tactica hărțuirii: pustiirea pământului - mai ales drumul spre Târgoviște -, otrăvirea fântânilor, atacarea detașamentelor turcești plecate după hrană. În această atmosferă apasătoare în care oștile turcești, flămânde și înfricoșate, înaintau prin țara pustiită, a avut loc marea lovitură a lui Vlad Țepeș, atacul de noapte din 16-17 iunie 1462, menit să demoralizeze și mai mult oastea otomană, atac despre care pomenesc toate izvoarele relative la campania din 1462. Ținta atacului a fost însuși sultanul, însă acesta a scăpat, cortul său fiind confundat cu al unui vizir. Totuși efectul psihologic al atacului a fost important. Mulți turci au fost uciși, iar sultanul, conform relatărilor, "a părăsit în ascuns tabăra în chip rușinos"; văzând "marea pierdere suferită de ai săi" a dat ordin de retragere. În apropierea Târgoviștei îl aștepta un spectacol care a băgat groaza în oștile sale: o pădure de țepi în care atârnau o mulțime de turci uciși în înainte sau în timpul bătăliei; în fața acestei priveliști turcii "s-au înspăimântat foarte tare", iar sultanul a recunoscut că "nu poate să ia țara unui bărbat care face lucruri așa de

Cu excepția cronicilor turcești, toate celelalte izvoare mărturisesc înfrângerea sultanului, care a fost silit "să se întoarcă în fugă spre Dunăre cu mari pierderi printre ai săi și cu rușinea de a fi dat dosul". Oastea turcă s-a îndreptat spre Dunăre, așa de repede încât la 11 iulie 1462 sultanul ajunsese la Adrianopol. Conform cronicarului bizantin Chalcocondil, sultanul l-a lăsat la plecare, la Târgoviște, ca domn pe fratele lui Țepeș, Radu cel Frumos, în ideea ca acesta să atragă de partea sa pe toți cei ce i se împotriveau lui Țepeș. Pașa de Nicopole urma să asigure sprijin armat lui Radu. Perioada care a urmat a fost foarte tulbure pentru istoria Țării Românești, cei doi frați căutând fiecare să-și întărească forțele pentru a-și elimina adversarul. Spre deosebire de Vlad Țepeș care dorea continuarea luptei antiotomane, Radu cel Frumos oferea boierilor pacea și prietenia cu sultanul. Aceștia trec până la urmă de partea lui. În aceste condiții, părăsit de cea mai mare parte a boierilor, dar având încă o oaste destul de numeroasă cu care se pare că în jurul datei de 8 septembrie ar fi dobândit chiar o ultimă victorie asupra adversarilor săi, în octombrie 1462 Țepeș trece în Transilvania pentru a se întâlni cu aliatul său Matei Corvin.

Cum acesta nu venise nici pregătit, nici prea hotărât de luptă, a decis destul de repede să-și schimbe planul inițial, recunoscând situația existentă în Țara Românească și renunțând să-l sprijine pe Țepeș. Mai mult, la decizia regelui ar fi contribuit și o presupusă scrisoare a lui Vlad către sultan în care domnul muntean ar fi cerut iertare și, mai mult decât atât, s-ar fi obligat să-l ajute împotriva oștilor maghiare. Drept urmare, în noiembrie 1462 Vlad Țepeș, în loc să primească ajutorul aliatului său, este arestat sub acuzația de trădare și încarcerat la Vișegrad vreme de 12 ani. După Vișegrad, e silit să locuiască aproape 2 ani la Buda, cu domiciliu forțat. Va fi eliberat în 1475, la cererea lui Ștefan cel Mare, domnul Moldovei, în contextul presiunilor turcești tot mai mari asupra teritoriilor de la nord de Dunăre.

Ultima domnie, sfârșitul vieții și locul mormântului

Conform legendei, atunci a fost momentul în care soția lui Vlad, pentru a scăpa de temnița turcească, s-a sinucis aruncându-se de pe o creastă înaltă - o scenă exploatată de Francis Ford Coppola în filmul ***Bram Stoker's Dracula***. Vlad a reușit să scape asediului fortăreței sale, folosind un pasaj secret prin munte. Ajutat de câțiva țărani din satul ***Arefu***, a reușit să ajungă în Transilvania, unde s-a întâlnit cu regele Ungariei, **Matei Corvin**. Însă, Matei l-a arestat și l-a întemnițat în capitala Ungariei, Visegrad. Motivul arestului poate fi discutat, pentru că dupa unii istorici faptul ca a fost direct dus la Budapesta este pus pe seama necesității lui Vlad de a fi protejat de sașii care voiau să îl omoare. Vlad a fost recunoscut ca prinț al Valahiei pentru a treia oară în 1475, însă s-a bucurat de o perioadă foarte scurtă de domnie. A fost asasinat la sfârșitul lunii decembrie 1476. Corpul său a fost decapitat și capul trimis sultanului, care l-a așezat într-o țeapă, ca dovadă a triumfului asupra lui Vlad Țepeș. S-a emis ipoteza ca „Drăculea" ar fi fost îngropat la Mănăstirea Snagov, pe o insulă din apropierea Bucureștilor. Examinările recente au arătat că „mormântul" lui Țepeș de la mănăstire conține doar câteva oase de cal datate din neolitic și nu rămășițele adevărate ale domnului valah. După opinia reputatului istoric Constantin Rezachevici, mormântul acestuia ar fi pe locația mănăstirii Comana, ctitoria voievodului.

Pe acest loc, între 1461 si 1588
S-a aflat biserica primei manastiri
Comana, înaltata de Vlad Tepes -
Dracula, domnul Tarii Românesti
(1448 ; 1456-1462; 1476), în 1461,
înaintea marii confruntari cu sultanul
turc Mehmed II, cuceritorul
Constantinopolului.
În aceasta biserica s-a
aflat, fara îndoiala, dupa
obiceiul românesc,
mormantul ctitorului
Vlad Tepes ucis la
sfârsitul anului 1476
de boierii partizani ai
rivalului sau Basarab
cel Batrîn Laiota, în
urma unei lupte cu
turcii, purtata în
apropiere, pe drumul
de la Giurgiu la
Bucuresti. Vesnica
pomenire lui Vlad Tepes -
Dracula viteaz luptator pentru
libertatea tarii sale împotriva
invadatorilor otomani.
The church of the first Comana
monastery was built on this land
between 1461 and 1588, being
founded by Vlad Ţepeş - Dracula,
Ruling Prince ofthe Romanian
Country (1448; 1456-1462, 1476) in
1461, prior to the great confrontation
with conqueror of Constantinople, the
Turkish Sultan Mehmed II
According to the
Romanian custom, the
church enshrined the
remains of its founder
Vlad Tepeş. Vlad Tepes
was killed at the end of
1476 by partisan boyars
of his rival, Basarab the
Old - Laiotă, following a
battle he waged against
the Turks in the
neighbourhood, on the
road from Giurgiu to
Bucharest.
Vlad Tepeş - Dracula, brave
champion for the freedom of his
country from Ottoman invaders - may
he rest in peace! We will remember
him!
Prof. Dr. Constantin Rezachievici
Institutul de Istorie „Nicolae Iorga"

RECONSTITUIREA SFINTEI MĂNĂSTIRI
COMANA
ÎN VREMEA DVORNICULUI
ŞERBAN CANTACUZINO
1699-1702
traseeRomania.ro

Monede atribuite lui Vlad Țepeș

Bani
Av. Scut desp. I semiluna deasupra unei stele (rozete) cu 6 raze, II trei grinzi.
Rv. Coif cu acvilă care ţine crucea în cioc, în stînga cometă (?).

Av. anepigraf
Rv. anepigraf
AR, 11 mm, 0,38 g

Ducatul muntean al voievodului Vlad III Ţepeş (1448, 1456-1462, 1476),

Ducaţi
Av. Scut desp. I semiluna deasupra unei stele (rozete) cu 6 raze, II trei grinzi.
Rv. Coif cu acvilă care ţine crucea în cioc.

AR, 14x15 mm, 0,56 g

bibliografie

http://ro.wikipedia.org/wiki/Vlad_%C8%9Aepe%C8%99

http://www.google.ro/imgres

http://patriotii.ro/istoria-romanilor/domnitorii-tarii-romanesti/vlad-tepes/

http://www.istoria.md/articol/37/Vlad_%C5%A2epe%C5%9F

http://www.descopera.ro/cultura/1029275-vlad-tepes-a-fost-vlad-tepes-erou-sau-vampir